

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the former
Yugoslavia

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yougoslavie

SAŽETAK PRESUDE

(Isključivo za medije. Nije zvaničan dokument.)

SUDSKA VEĆA

Hag, 10. jul 2008.

Sažetak Presude Pretresnog veća u predmetu Tužilac protiv Ljubeta Boškskog i Johana Tarčulovskog

U nastavku teksta nalazi se sažetak presude koji je danas pročitao sudija Parker:

Sažetak Presude

1. Ovo Pretresno veće danas zaseda kako bi izreklo presudu u predmetu protiv dvojice optuženih, Ljubeta Boškskog i Johana Tarčulovskog.
2. Za potrebe ove sednice Veće će sažeto izneti svoje zaključke, pri čemu želi da naglasi da je ovde reč samo o *rezimeu* i da se jedini merodavni prikaz zaključaka Pretresnog veća i obrazloženja tih zaključaka nalazi u pisanoj presudi čije će se primerci stranama u postupku staviti na raspolaganje po završetku ove sednice.
3. Dvojica optuženih, Ljube Boškosi i Johan Tarčulovski optuženi su za krivična dela za koja se navodi da su počinjena od 12. do 15. avgusta 2001. godine nad albanskim stanovništvom sela Ljuboten nedaleko od Skoplja, u Bivšoj Jugoslovenskoj Republici Makedonoji (dalje u tekstu Makedonija). U optužnici se navodi da je jedinica policije pod komandom Johana Tarčulovskog ušla u selo 12. avgusta ujutro, da su pripadnici ove jedinice hicima iz vatrenog oružja usmrtili šest nenaoružanih albanskih stanovnika sela, da su teško zlostavljali 13 albanskih stanovnika, od kojih je 10 podvrgnuto daljim premlaćivanjima na policijskom punktu na ulazu u selo i kasnije u policijskoj stanici Mirkovci u Skoplju, usled čega je jedan čovek preminuo. Dalje se navodi da su pripadnici policije hotimično zapalili najmanje 14 kuća u selu, što je izazvalo ozbiljnu štetu na tim kućama ili dovelo do njihovog rušenja, te da su oštetili kuće bacanjem ručnih bombi i rafalnom paljbom. Pored toga, navodi se da je u popodnevним časovima 12. avgusta otprilike 90 albanskih muškaraca koji su bežali iz sela bilo podvrgnuto okrutnom postupanju od strane drugih pripadnika policije na policijskom punktu nedaleko od sela, i kasnije u nekoliko policijskih stanica u Skoplju, u Skopskom II sudu i Gradskoj bolnici u Skoplju.
4. Policijske snage su sastavni element Ministarstva unutrašnjih poslova Vlade Makedonije. U to vreme Ljube Boškosi bio je ministar unutrašnjih poslova. On se tereti prema članu 7(3) Statuta ovog Međunarodnog suda, kojeg su usvojile Ujedinjene nacije, na osnovu toga što je, kao ministar bio nadređen pripadnicima policije koji su počinili navedene zločine, ali uprkos tome što je znao, ili je bilo razloga da zna šta su oni uradili, nije preduzeo razumne i neophodne mere da istraži ta dela i da obezbedi da počinioci budu kažnjeni za te zločine. Navodi se da je njegovo nečinjenje nastavljeno do maja 2002. godine kada je tužilac ovog Međunarodnog suda izjavio da preuzima odgovornost za istragu predmeta *Ljuboten*. Na osnovu ovih navoda o odgovornosti nadređenog Ljube Boškosi se u optužnici tereti za sledeće:
 - UBISTVO sedmorice albanskih muškaraca, kao kršenje zakona ili običaja ratovanja prema članu 3(1)(a) Ženevskih konvencija iz 1949. godine. Za ovu šesticu muškaraca se navodi da su usmrćeni hicima iz vatrenog oružja u selu, a da je sedmi muškarac umro u bolnici od posledica premlaćivanja koje se dogodilo u selu i Policijskoj stanici Mirkovci,
 - BEZOBZIRNO PUSTOŠENJE sela paljenjem najmanje 14 kuća, kao kršenje zakona i običaja ratovanja, i

Internet address: <http://www.un.org/icty>

Media Office/Communications Service

Churchillplein 1, 2517 JW The Hague. P.O. Box 13888, 2501 EW The Hague. Netherlands

Tel.: +31-70-512-5343; 512-5356 Fax: +31-70-512-5355

- OKRUTNO POSTUPANJE prema albanskim stanovnicima sela na više naznačenih lokacija, kao kršenje zakona i običaja ratovanja prema članu 3(1)(a) Ženevskih konvencija iz 1949. godine.
5. Drugooptuženi, Johan Tarčulovski, tereti se na potpuno različitoj osnovi od Ljubeta Boškoskog. Johan Tarčulovski bio je na relativno niskom položaju u policijskoj hijerarhiji i služio je u jedinici koja ja bila zadužena za obezbeđenje predsednika Makedonije i njegove porodice. Navodi se da je on komandovao policajcima koji su ušli u selo Ljuboten 12. avgusta 2001. godine, da je predvodio policiju tokom napada i da je bio prisutan kada su zločini počinjeni. On se tereti prema članu 7(1) Statuta da je naredio, planirao, podsticao i pomagao i podržavao krivična dela koja su počinili pripadnici policije, kao i za učešće u udruženom zločinačkom poduhvatu s drugim licima kako bi počinio ova dela. U optužnici se ne navodi da je na bilo koji način odgovoran za zlostavljanja koja su se desila van Ljubotena.
6. Da bi Međunarodni sud bio nadležan da se bavi zločinima za koje se optuženi terete, Tužilaštvo najpre mora da dokaže da se u vreme kada su se dogodili događaji za koji se optuženi terete u Makedoniji odvijao oružani sukob. Tužilaštvo tvrdi da je od januara do najkasnije septembra 2001. godine postojao interni oružani sukob između bezbednosnih snaga (tj. vojske i policije) i albanske Oslobođilačke narodne armije (dalje u tekstu ONA). Ovo pitanje bilo je veoma sporno na suđenju. To je složeno činjenično i pravno pitanje. Veće je razmotrilo važne aspekte dokaza i u presudi iznelo obrazloženje. Na kraju se Veće uverilo da je do avgusta 2001. godine postojao unutrašnji oružani sukob između bezbednosnih snaga i Oslobođilačke narodne armije.
7. Tvrdnje tužilaštva i odbrane u vezi s tim šta se desilo u Ljubotenu 12. avgusta 2001. znatno su se razlikovale. Odbrana tvrdi da su događaji koji su se odigrali u Ljubotenu bili deo legitimne policijske operacije potrage za pripadnicima ONA i sprečavanja budućih napada ONA. Tužilaštvo tvrdi da policijska operacija u Ljubotenu i pričinjena razaranja nisu predstavljali legitimnu policijsku operaciju, da ona nije bila opravdana vojnom nuždom, da Ljuboten nije bio uporište ONA, te da ga ONA nije koristila kao logističku bazu. Veće je tokom suđenja saslušalo mnogo protivrečnih dokaza u vezi s ovim i drugim pitanjima.
8. Veće napominje da je bilo nekoliko iskaza stanovnika sela, posebno u vezi s prisustvom i aktivnostima pripadnika ONA u selu, i pripadnika policije i vojske u vezi s tim događajima koji nisu bili iskreni i pouzdani.
9. Veće se uverilo da je u jutarnjim časovima 12. avgusta 2001. godine, grupa od 60 do 70, a moguće i više od 100 dobro naoružanih pripadnika rezervnog sastava policije, uključujući i ljude iz privatne agencije za obezbeđenje "Kometa", ušla u selo Ljuboten. Sa sobom su poneli znatne količine zapaljivih materijala. Podržavalo ih je borbeno oklopno vozilo policije. Johan Tarčulovski je predvodio ovu grupu policajaca. Jedinice Armije Makedonije stacionirane u planinskom terenu oko sela pružale su minobacačku i drugu vatrenu podršku, naročito dok se jedinica spremala da uđe u selo. Pripadnici vojske, međutim, ne terete se u vezi s ovim događajima.
10. Ova grupa je u selu najpre eksplozivnim sredstvima razvalila vrata kuće jedne albanske porodice, ispalila brojne hlice iz više policijskih vozila na kuću kroz otvorena vrata, i pucala na nenaoružanog muškarca u civilnoj odeći koji je pokušao da zatvori vrata i nanela mu smrtonosne rane. On je nešto kasnije preminuo u kući u prisustvu članova porodice. Dokazi ne pokazuju da je preminuli bio povezan s ONA. Očigledno je da u momentu kada je na njega pucano nije predstavljao opasnost za policiju i da nije učestvovao u neprijateljstvima. Policija nije zahtevala da uđe u kuću kako bi je pretresla ili kako bi obavila razgovore s ljudima u njoj. Umesto toga, automobil i građevinski materijal u prednjem dvorištu kuće namerno su zapaljeni uz pomoć zapaljivog materijala koji je policija donela sa sobom. Policija je nakon toga krenula dalje.

11. Sledeća akcija policije je bila da namerno zapali obližnju kuću jednog drugog Albanca, opet uz pomoć zapaljivog materijala koje je policija donela sa sobom. Policija nije ulazila u kuću kako bi je pretresla. Dokazi ne pokazuju da je ta kuća tog dana korišćena za neprijateljstva prema policiji ili vojsci, niti da je vlasnik kuće imao veze s ONA. Policija je nastavila da se kreće glavnom seoskom ulicom i na sličan način zapalila još deset kuća.

12. Blizu centra sela policija je pronašla grupu od 13 albanskih muškaraca, koji su se skrivali u podrumima dve kuće u domaćinstvu Adema Ametovskog. U jednom od podruma je bilo i žena. Ti muškarci nisu bili naoružani, nosili su civilnu odeću i nisu pružali nikakav otpor policiji koja se kretala prema njima. Od tih muškaraca oduzeti su novac, dragocenosti i lične isprave, a od žena dragocenosti i novac. Napolju, u prednjem dvorištu jedne od tih kuća, muškarci su primorani da legnu na zemlju, da podignu odeću kako bi prekrili glavu i oči. Policija je te muškarce onda više puta okrutno udarala rukama i nogama, neke od njih udarali su kundacima dok su ležali na zemlji. Pretili su im noževima i jednom čoveku je jedan policajac na leđima nožem urezao krst. Jednom muškarcu pucano je u ruku ili šaku dok je ležao na zemlji. Jedan od muškaraca iz ove grupe usmrćen je hicima iz vatrenog oružja dok su ostali ležali na zemlji. U njega je ispaljeno mnogo hitaca. Većina preostalih muškaraca je nakon toga primorana da pod oružanom pratnjom dođe do policijskog punkta u jednoj kući na ulazu u selo (Bracina kuća). Međutim, dva starija muškarca primorana su da ostanu kod kuće Adema Ametovskog. U jednog od njih policija je ispalila mnogo hitaca i on je preminuo kod te kuće. Preostalih deset muškaraca je dalje zlostavljano od strane policije koja ih je sprovela do Bracine kuće na ulazu u selo, na takav način da su neki od njih izgubili svest.

13. Ovi muškarci su nakon toga pritvoreni u policijskoj stanici Mirkovci gde su dalje teško premlaćivani. Jedan od njih je od posledica premlaćivanja preminuo narednog dana. Odveden je u bolnicu. Njega su teško zlostavljali pripadnici policijske jedinice u Ljubotenu, a kasnije i nekoliko policajaca u policijskoj stanici Mirkovci. Dokazi međutim, ne upućuju na to da su policajci pod vođstvom Johana Tarčulovskog, koji su ovog čoveka zlostavljali u selu Ljuboten, njega premlatili s namerom da ga usmrte. Policajce koji su okrutno zlostavljali ovog čoveka u Policijskoj stanici Mirkovci nije predvodio Johan Tarčulovski.

14. Dokazi ne ukazuju na to da je bilo koji od muškaraca koji se skrivao u domaćinstvu Adema Ametovskog na bilo koji način bio povezan s ONA. Kada je na njih pucano i kada su bili privedeni, bili su nenaoružani, brojčano ih je bilo mnogo manje i očigledno nisu predstavljali nikakvu pretnju naoružanim pripadnicima policije. Nisu aktivno učestvovali u neprijateljstvima.

15. Policija je nastavila akciju u selu i stigla do grupe kuća na periferiji na samom kraju sela koje su bile vlasništvo jedne albanske porodice. Iako su dokazi u vezi s aktivnostima u ovim kućama nezadovoljavajući, iz njih se može zaključiti da se iz jedne ili više ovih kuća pucalo na policiju i vojsku. Kako se policija približavala ovim kućama, sa stražnje strane jedne od ovih kuća istrčala su petorica muškaraca i krenula uzbrdo preko jedne njive od kuće ka šumi. Dok su trčali na njih je policija otvorila jaku vatru, a vatra na njih otvarana je sa vojnih položaja smeštenih na padini iznad sela. Dvojica muškaraca uspela su da pobegnu. Tela ostale trojice nađena su u polju. Sva trojica bila su pogođena velikom brojem metaka.

16. Postoje dokazi da su pripadnici policije našli tri puške i municiju pored tela ove trojice poginulih. Međutim, ti dokazi policije u vezi s tim oružjem su sumnjivi, jer je policija za ta ista tri komada oružja kasnije tvrdila da su pripadali nekima od 13 prethodno pomenutih muškaraca, koji su se skrivali u podrumima domaćinstva Adema Ametovskog. To oružje korišćeno je kao dokaz na sudu u postupku protiv tih ljudi.

17. Tela trojice muškaraca u polju i kao tela dvojice muškaraca u koje je policija ranije, ispred kuće Adema Ametovskog ispalila mnogo hitaca iz vatrenog oružja, ostavljena su tamo gde su poginuli. Nije izvršen uviđaj na licu mesta ovih incidenata, kao ni pregled leševa.

18. Njih su meštani sahranili dva dana kasnije. Na kraju, otprilike osam meseci kasnije, tela ovih muškaraca ekshumirana su u prisustvu predstavnika ovog Međunarodnog suda i izvršene su obdukcije. Međutim, tela su tokom ovog perioda pretrpela značajne promene. Što se tiče trojice muškaraca usmrćenih hicima iz vatrenog oružja u polju, utvrđeno je da je veliki broj metaka ušao u tela iz različitih pravaca, ali nije bilo moguće ustanoviti koji metak ili meci su zapravo prouzrokovali njihovu smrt. Stoga nije moguće utvrditi da li su ova trojica muškaraca poginula usled vatre koju je otvorila policija ili vojska. Optužbe su ograničene na paljbu policije. Stoga nije utvrđeno da je policija prouzrokovala smrt ove trojice muškaraca. Pored toga, iako dokazi nisu u potpunosti uverljivi, moguće je da su ova trojica muškaraca pogođena hicima u polju otvarala vatru na policiju ili na vojsku i da su trčali s oružjem u potrazi za drugim skrovištem. U ovom pogledu, nije utvrđeno da oni nisu učestvovali u oružanim neprijateljstvima. Iz ova dva razloga nije dokazano da su trojica muškaraca poginula u polju žrtve ubistva koje su počinili pripadnici policije.

19. Dok su ljudi, tokom popodneva 12. avgusta, pokušavali da pobjegnu iz sela, na policijskom punktu na putu za Skoplje, koji su obezbeđivali pripadnici druge jedinice policije, a ne one koje ušla u Ljuboten, muškarci su odvojeni od žena i izloženi okrutnom postupanju. Odatle su odvedeni u policijske stanice u Skoplju, gde su mnogi od njih teško zlostavljani. Zbog toga su mnogi stanovnici Ljubotena, pritvoreni u policijskim stanicama u Skoplju, odvedeni u Gradsku bolnicu u Skoplju. Drugi su odvedeni u Skopski II sud. Postoje dokazi da su na te dve lokacije ti muškarci ponovo zlostavljani. Međutim, nije utvrđeno da su osobe koje su izvršile napade u sudu i bolnici bile podređene ministru unutrašnjih poslova.

20. Kao što je već napomenuto, jedini osnov po kojem bi Ljube Boškoski mogao biti proglašen krivim za dela za koja se tereti u optužnici, je da je bio nadređen u skladu s odredbama člana 7(3) Statuta, odnosno, na osnovu onoga što se obično naziva odgovornost nadređenog. Glavna tvrdnja odbrane Boškoscog je da Ljube Boškoski nije bio ni *de jure* niti *de facto* nadređen policiji koja je 12. avgusta 2001. ušla u Ljuboten, a ni Johanu Tarčulovskom, ni drugim pripadnicima policije na policijskim punktovima, u policijskim stanicama, sudu i bolnici, gde su se navedena dela dogodila. Pored toga, iznesene su tvrdnje da Ljube Boškoski nije imao ovlašćenja da kazni bilo koju od ovih osoba u smislu člana 7(3). U nastojanju da se ove tvrdnje potkrepe predložen je veliki broj dokaza.

21. Uprkos ovome, iz razloga detaljno navedenih u pisanoj presudi, Veće se uverilo, da je Ljube Boškoski, kao ministar unutrašnjih poslova u vreme na koje se odnosi optužnica imao ovlašćenja da kontroliše policiju i da njom upravlja kao i drugim radnicima Ministarstva unutrašnjih poslova, uključujući i pripadnike rezervnog sastava policije. Ova ovlašćenja takođe su podrazumevala da obezbedi da pripadnici policije zaduženi za istragu mogućih zločina, uključujući i one koji su obavezni da reaguju na poziv pravosudnih organa i da pomognu javnom tužiocu, odnosno, Kriminalistička policija Ministarstva unutrašnjih poslova, svoje dužnosti izvrše efikasno i u skladu sa zakonom. Naravno, ova ovlašćenja da kontroliše i upravlja odnosila su se i na optuženog Johana Tarčulovskog, koji je u to vreme bio zaposlen u Ministarstvu unutrašnjih poslova.

22. Nasuprot nekim izveštajima medija i shvatanjima nekih ljudi u to vreme, Ljube Boškoski nije bio prisutan u Ljubotenu i nije vodio policijsku operaciju 12. avgusta. Kako su se vesti o ovoj operaciji širile, predsednik Makedonije od njega je zatražio da ode tamo. On je u Ljuboten stigao u trenutku kada se operacija završavala i video je iz Bracine kuće na ulazu u selo neke od događaja. Tamo je proveo više od sat vremena. Dokazi pokazuju da mu je rečeno da je izvedena uspešna operacija protiv terorista i da su neki od njih uhapšeni. Nije mu rečeno da je iko ubijen hicima iz vatrenog oružja. S male udaljenosti video je deseticu muškaraca koji su ostali pritvoreni u kući Adema Ametovskog u selu. Oni su iz sela sprovedeni do Bracine kuće. Ponovo su ležali potrbuške pokrivenih glava i nije bilo očigledno da bi on imao bilo kakav razlog da pomisli da su oni bili teško zlostavljani. Iz delova sela kuljao je dim, ali i to je moglo biti prouzrokovano oružanim neprijateljstvima protiv terorista. Ukratko, na osnovu onog što je video i što je čuo od policije, nije imao razloga da veruje da se tu dogodilo ubistvo, okrutno postupanje ili bezobzirno pustošenje imovine.

23. Međutim, dva dana kasnije, dobio je policijske izveštaje da su teroristi ubijeni. Pored toga, na osnovu informacija koje je dobio od diplomata, organizacija za ljudska prava i drugih organizacija, te iz medija, Ljube Boškosi je brzo dobio ozbiljne informacije o ponašanju policije u Ljubotenu i na drugim lokacijama 12. avgusta i narednog dana. Kako je se njemu dostupnih informacija bilo sve više, to je bilo dovoljno da bude upoznat s verovatnoćom da su pripadnici policije počinili krivična dela. Kao njihov nadređeni, Ljube Boškosi bio je obavezan da ovo ispita, ili da o ovome podnese izveštaj nadležnim vlastima u Makedoniji koje su odgovorne za istragu mogućeg kriminalnog ponašanja, kako bi se ovo pitanje u potpunosti istražilo i vinovnici kaznili, ukoliko bi to bilo opravdano. U smislu člana 7(3) Statuta, njegova obaveza kao nadređenog da kazni podređene koji su počinili krivična dela bila bi ispunjena ukoliko bi on podneo izveštaj nadležnim vlastima, što bi verovatno bilo povod za pokretanje istrage navodnog kriminalnog ponašanja.

24. Policija Ministarstva unutrašnjih poslova je zaista, u okviru svojih redovnih dužnosti, podnela dva izveštaja nadležnim organima, odnosno pravosudnom istražnom organu i javnom tužilaštvu. 12. avgusta 2001. uveče sačinjen je izveštaj o poginulima u Ljubotenu, a i sačinjen je dodatni izveštaj nakon što je u bolnici preminuo muškarac koji je bio zlostavljan u Ljubotenu i policijskoj stanici Mirkovci. Ljube Boškosi je obavešten da su pravosudni organi upoznati o ovome i da su već bili preduzeti koraci da se to istraži. Iako ovi izveštajni njegovih policajaca nisu bili iscrpni ili tačni, i nisu pominjali detalje svih mogućih kriminalnih radnji, bili su takvi da bi na osnovu njih verovatno bila pokrenuta istraga. I zaista, na osnovu postojećih zakona, oni su trebali da su pokrenu pravosudnu istragu za svaki od ovih smrtnih slučajeva, koju je trebao da podrži javni tužilac, tokom koje su istražni sudija i javni tužilac takođe trebali da budu zvanično obavešteni o blisko povezanim navodima o nedoličnom ponašanju policije, koje se odnosi na okrutno postupanje i bezobzirno pustošenje, kako bi utvrdili da li je opravdano podizanje krivičnih prijava.

25. Zapravo, nadležni organi nisu sproveli istragu. Nije pokrenut krivični postupak ni protiv jednog pripadnika policije. Za ovo postoji više razloga. Pripadnici policije iz Policijske stanice Čair nisu na odgovarajući način izvršili svoje dužnosti 12. avgusta 2001. i narednih dana, a očigledno ni nadležni organi nisu posvetili potrebnu pažnju za izvršenje svojih dužnosti, što predstavlja glavne faktore. Ljube Boškosi nije imao ni nadležnost ni ovlašćenja u odnosu na nadležne organe, tj. istražnog sudiju i javnog tužioca, koji nisu u sastavu Ministarstva unutrašnjih poslova. Nije pokazano da se to što policija nije uradila svoj posao može pripisati njegovim naređenjima, niti da je to bilo poznato Ljubetu Boškoskom tokom perioda na koji se optužnica odnosi, niti da je on to trebao da predvidi. Stoga nije utvrđeno, da je, da bi ispunio svoju obavezu u skladu sa članom 7(3) Statuta, bilo potrebno da Ljube Boškosi podnese dodatne izveštaje ili da još nešto preduzme. Iako okolnosti na koje navode dokazi otkrivaju ozbiljne propuste u funkcionisanju policije i tadašnjig makedosnkih nadležnih organa, nije utvrđeno da Ljube Boškosi nije preduzeo neophodne i razumne mere da kazni pripadnike policije na šta je bio obavezan prema članu 7(3) Statuta.

26. Kao što je već napomenuto, Johan Tarčulovski se optužnicom tereti za individualnu krivičnu odgovornost prema članu 7(1) Statuta za naređivanje, planiranje, podsticanje, pomaganje i podržavanje krivičnih dela navedenih u članu 3 Statuta i opisanih u Optužnici, što je počinio učešćem u udruženom zločinačkom poduhvatu.

27. Suprotno tvrdnjama odbrane Johana Tarčulovskog, Veće se na osnovu dokaza uverilo da je on odigrao istaknutu ulogu u događajima koji su se odigrali 12. avgusta 2001. u Ljubotenu. On je 10. i 11. avgusta bio zadužen za logističku pripremu operacije. Podršku su mu pružale vojska i policija. On je sve to koordinisao, kao i minobacačku i drugu vatrenu podršku vojske. Johan Tarčulovski je 12. avgusta lično vodio ovu policijsku operaciju i bio je s policijom dok se kretala kroz selo. Iako nije bio formalno imenovan, Johan Tarčulovski bio je vođa i imao je kontrolu nad policijom u selu tog dana. Akcije policije u selu su se odvijale prema njegovim uputstvima.

28. Veće se stoga uverilo, da je optuženi Johan Tarčulovski krivično odgovoran zbog toga što je naredio, planirao, podsticao, pomagao i podržavao krivična dela koja su u selu počinili pripadnici policije. Imajući u vidu njegovu direktnu ulogu u naređivanju da se ova krivična dela počine, ne može se reći da je on samo pomagao i podržavao izvršenje tih dela.

29. Dokazi ne pokazuju da je Johan Tarčulovski učestvovao u udruženom zločinačkom poduhvatu kako se navodi u Optužnici. Pripadnici rezervnog sastava policije koji su s njim bili u selu delovali su po negovom naređenju, a ne kao učesnici udruženog zločinačkog poduhvata. Pored toga, kao što se detaljno navodi u pisanoj Presudi, Veće se uverilo da je sam Johan Tarčulovski postupao u skladu s naređenjima kada je sprovodio policijsku akciju u Ljubotenu. Na osnovu dokaza ne mogu se identifikovati osoba ili osobe odgovorne za ovo naređenje Johanu Tarčulovskom. Okolnosti potvrđuju da je to bila neka njemu nadređena osoba ili osobe.

30. Treba napomenuti da se policijska operacija od 12. avgusta desila samo dan pre potpisivanja Ohridskog sporazuma kojim je okončan sukob makedonskih snaga bezbednosti i ONA.

31. Obrazac ponašanja policijskih snaga u selu predstavlja, kako je Veće zaključilo, hotimičan i neselektivan napad na stanovnike Ljubotena albanske nacionalnosti, koji je uključivao dela ubistva i okrutnog postupanja, kao i neselektivnog i bezobzirnog uništavanja kuća i druge imovine albanskih stanovnika Ljubotena. To nije bila policijska operacija s ciljem da se lociraju i uhapsu pripadnici ONA. Prevashodni cilj ove policijske operacije bila je odmazda nad osobama albanske nacionalnosti u selu zbog akcija ONA, a smatralo se da selo pripadnicima ONA pruža utočište ili podršku u ubijanju vojnika makedonske nacionalnosti, naročito u vezi s bombaškim napadom izvedenim na lokaciji u blizini Ljubotena 10. avgusta 2001. godine. U tom napadu poginulo je osam vojnika, a drugi su ranjeni. Zato ova operacija nije bila samo sredstvo odmazde, već je služila i kao upozorenje na posledice ako selo nastavi da pruža podršku ONA.

Ljube Boškoski: Molim vas ustanite.

Pretresno veće zaključuje da **NISTE KRIVI** ni po jednoj od tačaka Optužnice. Veće nalaže da budete pušteni iz Pritvorske jedinice Ujedinjenih nacija nakon okončanja neophodnih formalnosti.

Možete sestiti.

Johan Tarčulovski: Molim vas ustanite.

Pretresno veće vas proglašava **KRIVIM**, u skladu s članom 7(1) Statuta, za sledeća krivična dela:

Tačka 1: Ubistvo, kao kršenje zakona ili običaja ratovanja, prema članu 3 Statuta, zato što ste naredili, planirali i podsticali na ubistvo Ramija Jusufija, Sulejmana Bajramija i Muharema Ramadanija.

Tačka 2: Bezobzirno pustošenje, kao kršenje zakona ili običaja ratovanja, prema članu 3 Statuta, zato što ste naredili, planirali i podsticali na bezobzirno uništavanje kuća i druge imovine dvanaest stanovnika albanske nacionalnosti navedenih u pisanoj presudi.

Tačka 3: Okrutno postupanje, kao kršenje zakona ili običaja ratovanja, prema članu 3 Statuta, zato što ste naredili, planirali i podsticali na okrutno postupanje prema trinaest albanskih stanovnika, navedenih u pisanoj presudi, u kući Adema Ametovskog, kao i okrutno postupanje prema deset albanskih stanovnika navedenih u pisanoj presudi, u Bracinoj kući.

Što se tiče kazne, Veće je u pisanoj presudi navelo mnoga pitanja koja su uzeta u obzir prilikom odmeravanja odgovarajuće kazne. Veće je posebnu pažnju posvetilo praksi izricanja kazni u Bivšoj Jugoslovenskoj Republici Makedoniji 2001. godine i kaznama koje je izricao Međunarodni sud za dela donekle slična delima za koja ste vi osuđeni.

Veće bi želelo da napomene da ste bili relativno nisko rangiran pripadnik policije, da ste postupali po naređenju kada ste planirali, podsticali na i naredili počinjenje ovih krivičnih dela. Ovo ne opravdava vaše ponašanje, ali ima uticaja na nivo ozbiljnosti vašeg ponašanja.

Osuđujete se na jedinstvenu kaznu od 12 godina zatvora. U kaznu će vam biti uračunato vreme koje ste proveli u pritvoru. Ostaćete u pritvoru Međunarodnog suda do dovršenja priprema za vaše prebacivanje u državu u kojoj ćete izdržavati kaznu.

Možete sestiti.

Ovim se suđenje završava.

Sednica je okončana.
